

Socrates describes the similarity between soul and body after the two are separated at death and continues to explain how other, more extreme experiences of the body would be reflected after death.

ὁ θάνατος τυγχάνει ὦν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιιν διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ' ἀλλήλοιν· ἐπειδὴν δὲ διαλυθῆτον ἄρα ἀπ' ἀλλήλοιν, οὐ πολὺ ἦττον ἐκότερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἕξιν τὴν αὐτοῦ ἢνπερ καὶ ὅτε ἕξῃ ὁ ἄνθρωπος, τό τε σῶμα τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα ἔνδηλα πάντα.

οἷον εἴ τινος μέγα ἦν το σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφοτέρα ζῶντος, τούτου καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνῃ ὁ νεκρὸς μέγας, καὶ εἰ παχὺς, παχὺς καὶ ἀποθανόντος, καὶ τᾶλλα οὕτως· καὶ εἰ αὖ ἐπετήδευε κομᾶν, κομήτης καὶ ὁ νεκρὸς.

μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων ζῶν, καὶ τεθνεῶτος τὸ σῶμα ἔστιν ἰδεῖν ταῦτα ἔχον· ἢ κατεαγότα εἴ του ἦν μέλη ἢ διεστραμμένα ζῶντος, καὶ τεθνεῶτος ταῦτα ταῦτα ἔνδηλα.

ἐνὶ δὲ λόγῳ, οἷος εἶναι παρεσκευάστο τὸ σῶμα ζῶν, ἔνδηλα ταῦτα καὶ τελευτήσαντος ἢ πάντα ἢ τὰ πολλὰ ἐπὶ τινὰ χρόνον. ταῦτὸν δὴ μοι δοκεῖ τοῦτ' ἄρα καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἶναι, ὦ Καλλίκλεις.

Plato Gorgias 524b2-d4

1A 1 2009

πραγμάτοιιν: dual neuter genitive of πράγμα

διαλυθῆτον: 3rd person dual aorist subjunctive passive of διαλύω

ἕξις, -εως, f.: “state”, “condition”

ἐπιτηδεύω: “be in the habit of”

κομάω: “wear one’s hair long”

μαστιγίας, -ου, m.: “worthless rogue”

μάστιξ, -ιγος, f.: “whip”

κατάγνυμι, perf. κατέαγα: “break”

διαστρέφω: “rack”